

23 Φεβρουαρίου, 1996

[ΚΟΥΡΡΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στές]

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσείοντες,

v.

ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΛΤΔ. ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8578)

Αλλοδαπή απόφαση — Εκτέλεση στην Κύπρο — Προϋποθέσεις εκτέλεσης
δυνάμει του περί Αλλοδαπών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νό-
μου Κεφ. 10 και βάσει του Κοινοδικαίου.

Εκτέλεση — Εκτέλεση αλλοδαπής απόφασης — Προϋποθέσεις εκτέλεσης 5
δυνάμει του περί Αλλοδαπών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νό-
μου Κεφ. 10 και βάσει του Κοινοδικαίου.

Οι εφεσείοντες - ενάγοντες ήγειραν αγωγή λιβέλλου εναντίον των 10
εφεσιβλήτων - εναγομένων, κατοίκων Κύπρου, στο Ανώτατο Δικα-
στήριο της Αγγλίας και πέτυχαν εναντίον τους απόφαση για
STG£35.000,- Στη συνέχεια, με βάση την απόφαση αυτή καταχώρισαν
αγωγή στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας σε ειδικά οπισθογρα-
φημένο κλητήριο.

Οι εφεσιβλήτοι - εναγόμενοι, καταχώρισαν εμφάνιση υπό διαμαρ- 15
τυρία και αργότερα αίτηση διά κλήσεως με την οποία ζητούσαν παρα-
μερισμό και/ή ακύρωση του κλητηρίου και της επίδοσής του. Οι εφε-
σείοντες - ενάγοντες, καταχώρισαν ένσταση.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού εξέτασε τους ισχυρισμούς και τις 20
εισηγήσεις των διαδίκων, αποφάσισε ότι η αλλοδαπή απόφαση ενέπι-
πτε στην κατηγορία των εγγράψιμων αποφάσεων δυνάμει του περί Αλ-
λοδαπών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νόμου Κεφ. 10 και διέτα-
ξε τον παραμερισμό της επίδοσης του κλητηρίου εντάλματος στους 25
εφεσιβλήτους - εναγόμενους. Επίσης, έκρινε ότι η εγγραφή αποτελούσε
και τη μοναδική διαδικασία εκτέλεσης της απόφασης, ενώ η διαδικασία
καταχώρισης αγωγής με βάση το Κοινοδικαίο ήταν ανεφάρμοστη.

Εναντίον της απόφασης, οι εφεσείοντες - ενάγοντες καταχώρισαν έφεση και εισηγήθηκαν ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο, εσφαλμένα έκρινε ότι η απόφαση ήταν εγγράψιμη και ότι γι' αυτό έπρεπε να ακολουθηθεί η διαδικασία της αίτησης δυνάμει του Κεφ. 10 αντί της αγωγής.

5

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Όταν μια αλλοδαπή απόφαση είναι εγγράψιμη τότε δεν υπάρχει άλλος τρόπος εκτέλεσής της, παρά σύμφωνα με τις πρόνοιες του περί Αλλοδαπών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νόμου Κεφ. 10. Αν δεν είναι, τότε ο δικαιούχος μπορεί να καταχωρίσει αγωγή με βάση την αλλοδαπή απόφαση σύμφωνα με το Κοινοδίκαιο, ή αγωγή βασιζόμενος στα γεγονότα που δημιουργούν το αγώγμο δικαίωμα.

15

(2) Η αλλοδαπή απόφαση υπέρ των εφεσείωντων - εναγόντων δεν ήταν εγγράψιμη σύμφωνα με το Άρθρο 6(2) του περί Αλλοδαπών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νόμου Κεφ. 10, διότι υπόκειτο σε ακύρωση δυνάμει του ίδιου άρθρου, αφού το αλλοδαπό Δικαστήριο δεν είχε δικαιοδοσία επειδή οι εφεσίβλητοι - εναγόμενοι ήσαν κατά πάντα ουσιώδη χρόνο κάτοικοι Κύπρου όπου είχαν και τον τόπο εργασίας τους και δεν καταχώρισαν εμφάνιση.

25

Η έφεση έγινε δεκτή με έξοδα στην πρωτόδικη και κατ' έφεση διαδικασία.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

30

Re A Judgment Debtor (No: 2176 of 1938),

Judgment Creditor v. Judgment Debtor [1939] 1 All E.R. 1.

35 **Έφεση.**

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Λαούτας, Π.Ε.Δ. και Φωτίου, Ε.Δ.) που δόθηκε στις 25.10.1991 (Αρ. Αγωγής 4624/90) με την οποία διατάχθηκε ο παραμερισμός της επίδοσης του κλητηρίου εντάλματος στους εναγόμενους, και αποφασίστηκε ότι η αλλοδαπή απόφαση ενέπιπτε στην κατηγορία των εγγράψιμων αποφάσεων δυνάμει του Κεφ.10, ενώ η διαδικασία της καταχώρισης αγωγής με βάση το Κοινοδίκαιο κρίθηκε ανεφάρμοστη.

40

Α. Χαβιαράς, για τους Εφεσείοντες.

Ν. Παπαευσταθίου, για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult. 5

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η έφεση στρέφεται εναντίον της απόφασης του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, με την οποία αποφασίστηκε η ακύρωση του κλητηρίου εντάλματος και της επίδοσης της αγωγής υπ' αριθμό 4624/90 στους εφεσίβλητους. 10

Οι εφεσείοντες το Φεβρουάριο του 1976 καταχώρισαν αγωγή στο Ανώτατο Δικαστήριο της Αγγλίας εναντίον των εφεσιβλήτων και κάποιας Έλενας Νούνκεντ. Τον Νοέμβριο του 1978 πήραν απόφαση εναντίον των εφεσιβλήτων στην οποία επιδικάστηκαν αποζημιώσεις υπέρ των εφεσειόντων ως εξής: STG £35.000,- στον πρώτο εφεσειόντα και ανά STG £20.000,- στους εφεσείοντες 2 και 3 αντίστοιχα. Οι εφεσείοντες, που είναι μόνιμοι κάτοικοι Λονδίνου, στις 29/5/1990 καταχώρισαν στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας αγωγή, υπ' αριθμό 4624/90 σε ειδικά οπισθογραφημένο κλητήριο ένταλμα και βασιζόμενοι στην αλλοδαπή απόφαση σαν αιτία αγωγής, απαιτούσαν απόφαση εναντίον των εφεσιβλήτων για τα ποσά της αλλοδαπής απόφασης που προαναφέρθηκαν. 20

Η εφεσίβλητη αρ. 1 είναι Εκδοτική Εταιρεία ενώ ο εφεσίβλητος αρ. 2 είναι ο ιδιοκτήτης και εκδότης και είναι μόνιμος κάτοικος Κύπρου. Η εφεσίβλητη αρ. 1 εξέδιδε στην Κύπρο την εφημερίδα "ΚΗΡΥΚΑΣ" που κυκλοφορούσε και στο Λονδίνο. 25

Αιτία της αγωγής στο Ανώτατο Δικαστήριο της Αγγλίας από τα διάφορα τεκμήρια που κατατέθηκαν, συνάγεται ότι ήταν ένα κατ' ισχυρισμό λιβελλογράφημα που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα "ΚΗΡΥΚΑΣ" της 15/9/1985. 30

Οι εφεσίβλητοι καταχώρισαν εμφάνιση υπό διαμαρτυρία στην αγωγή αρ. 4624/90 και μετά που εξασφάλισαν τη σχετική άδεια του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, καταχώρισαν αίτηση διά κλήσεως, με την οποία ζητούσαν τον παραμερισμό και/ή ακύρωση του κλητηρίου εντάλματος και της επίδοσης σε αυτούς. 35

Στις ένορκες δηλώσεις που υποστήριζαν την αίτηση και ένσταση αντίστοιχα, εκτέθηκαν οι λόγοι που η κάθε πλευρά επικαλείτο προς υποστήριξη της θέσης της. Στις ένορκους δηλώσεις, αναφέρο-

θηκε η κάθε πλευρά στα γεγονότα και στη νομική πτυχή και διαδικασία που εφαρμόζεται στην υπό κρίση περίπτωση.

5 Το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε να κρίνει κατά πόσο η αγωγή που καταχωρίθηκε και είχε σαν αιτία αγωγής την αλλοδαπή απόφαση, ήταν η ορθή διαδικασία ενόψει των προνοιών του περί Αλλοδαπών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νόμου, Κεφ. 10. Οι δικηγόροι πρόβαλαν εκ διαμέτρου αντίθετες εισηγήσεις πάνω σε αυτό το θέμα.

10 Η θέση των εφεσιβλήτων ήταν ότι η διαδικασία που ακολουθήθηκε δεν ήταν η ενδεδειγμένη. Δεν υπήρξε συμμόρφωση με τις πρόνοιες του περί Αλλοδαπών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νόμου, Κεφ. 10 που προνοεί για την εγγραφή και εκτέλεση αλλοδαπών αποφάσεων. Η ορθή διαδικασία, ισχυρίζονται, είναι αυτή που προνοείται από το Κεφ. 10, δηλαδή η λήψη διατάγματος εγγραφής και εκτέλεσης της απόφασης και όχι η καταχώριση αγωγής επί της αλλοδαπής απόφασης, όπως συνέβη στην υπό κρίση υπόθεση.

20 Ο δικηγόρος των εφεσειόντων ήγειρε σαν πρώτο λόγο, θέμα διαδικαστικό που αφορά τη μη συμμόρφωση των εφεσιβλήτων προς τη Δ.64 θ.3 των Κανόνων Πολιτικής Δικονομίας και της αντίστοιχης αγγλικής Δ.70 θ.3 της Ετήσιας Δικονομικής Πρακτικής του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Εισηγήθηκε ότι η αίτηση πάσχει λόγω αυτής της παράλειψης, γιατί δεν αναφέρονται στο αιτητικό σαφώς οι λόγοι για τους οποίους επιζητείται ο παραμερισμός της επίδοσης.

30 Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι η διαδικασία δεν ενέπιπτε στις περιπτώσεις εκείνες που καλύπτονται από τη σχετική διάταξη. Η Δ.64 αφορά περιπτώσεις που δεν υπάρχει συμμόρφωση προς τις διατάξεις των Κανόνων Πολιτικής Δικονομίας και σαν αποτέλεσμα μια διαδικασία κηρύσσεται παράτυπη από το Δικαστήριο. Με την αίτηση δεν εξηρούντο οι θεραπείες που παρέχονται από τη Δ.64 και ότι η υπό κρίση αίτηση διέπεται από τη Δ.16 θ.9 στην οποία και στηρίζεται. Συνεπώς, απέρριψε την εισήγηση ότι η αίτηση πάσχει και είναι απορριπτέα.

40 Ο δικηγόρος των εφεσειόντων απαντώντας στην τοποθέτηση της άλλης πλευράς υποστήριξε ότι η διαδικασία που ακολουθήθηκε με την έγερση της αγωγής ήταν η ορθή. Τούτο, εισηγήθηκε, είναι επιτρεπτό σύμφωνα με το Αγγλικό Κοινοδίκαιο, στις περιπτώσεις εκείνες που μια απόφαση δεν είναι εγγράψιμη στο Δικαστήριο, σύμφωνα με τον περί Αλλοδαπών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νόμο, Κεφ. 10. Σε ενάντια περίπτωση, εισηγήθηκε, ο εξ' απο-

φάσεως πιστωτής θα παρέμενε χωρίς θεραπεία.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο κατάληξε στο συμπέρασμα ότι η αλλοδαπή απόφαση εμπίπτει στην κατηγορία των εγγράψιμων αποφάσεων και διέταξε τον παραμερισμό της επίδοσης του κλητηρίου εντάλματος στους εφεσίβλητους. 5

Το σχετικό απόσπασμα της απόφασης αναφέρει τα ακόλουθα:

“Η εκτέλεση αλλοδαπών αποφάσεων ρυθμίζεται θεσμικά από τον περί Αλλοδαπών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νόμο Κεφ. 10. Επίσης διέπεται από την Σύμβαση Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Δικαστικών Αποφάσεων, η οποία επικυρώθηκε από το Νόμο 11/76. Είναι νομολογιακά αποδεκτό ότι μια σύμβαση έχει αυξημένη νομική ισχύ από τον ημεδαπό νόμο, εκεί που παρατηρείται σύγκρουση των δύο νομοθετημάτων. [βλ. μεταξύ άλλων *Malachtou v. Armefti* (1987) 1 C.L.R. 207] 10 15

Μια αλλοδαπή απόφαση για να είναι εγγράψιμη θα πρέπει απαραίτητα να είναι απόφαση ενός ανώτερου δικαστηρίου, να είναι τελεσίδικη και να αφορά πληρωμή χρημάτων. Ο νόμος δεν εφαρμόζεται στις υποθέσεις που αναφέρονται στο Άρθρο 2(2) του Νόμου Κεφ.10. Στο Άρθρο 1 της Σύμβασης (Νόμος 11/76) απαριθμούνται οι περιπτώσεις των υποθέσεων όπου η Σύμβαση δεν εφαρμόζεται. Διαβάζουμε:- 20 25

.....
Από τη σύντομη αναφορά στον ημεδαπό νόμο και στη Σύμβαση, και έχοντας υπόψη την εκδοθείσα από το Αγγλικό Ανώτατο Δικαστήριο απόφαση, καταλήγουμε αβίαστα στο συμπέρασμα ότι η αλλοδαπή απόφαση εμπίπτει στην κατηγορία των εγγράψιμων αποφάσεων. Δε συμφωνούμε με την εισήγηση του κ. Χαβιαρά που υποστήριξε την αντίθετη άποψη.”. 30

Επίσης, το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε πως η εγγραφή αποτελεί και τη μοναδική διαδικασία για εκτέλεση της απόφασης και ότι η υπαλλακτική διαδικασία καταχώρισης αγωγής με βάση το Κοινοδίκαιο, είναι ανεφάρμοστη. Για να φτάσει σε αυτή την κατάληξη το πρωτόδικο Δικαστήριο βασίστηκε στην ερμηνεία του Αρθρου 8 του Νόμου, Κεφ. 10. 35 40

Οι λόγοι εφέσεως είναι οι εξής:

“1. Το Πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλλε στο πόρισμά του ότι η

- 5 αίτηση των εναγομένων δεν ήτο παράτυπη διότι εστηρίχθη επί της εσφαλμένης άποψης ότι η Δ.64 δεν έχει σχέση με την Δ.16 θ.9 και διότι δεν αξιολόγησε το γεγονός ότι η βάση της αίτησης των εναγομένων ήτο η επιβολή αλλοδαπής απόφασης και πως έπρεπε να ακολουθηθεί η διαδικασία του Νόμου Κεφ. 10 αντί αγωγής.
- 10 2. Το Πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα επεκαλέσθη και εστηρίχθη στον Νόμο 11/76 και/ή στη σύμβαση Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Δικαστικών Αποφάσεων διότι σύμφωνα με το Άρθρο 21 της σύμβασης απαιτείται διμερής συμπληρωματική σύμβαση μεταξύ του κράτους του οποίου το Δικαστήριο εξέδωσε την απόφαση και της Κυπριακής Δημοκρατίας, που ουδέποτε συνήφθη για να τυγχάνει εφαρμογής.
- 15 3. Το Πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλλε στο πόρισμά του πως η επίδικη απόφαση εμπίπτει στις πρόνοιες του Κεφ. 10 και πως για τούτο έπρεπε να ακολουθηθεί η διαδικασία της αίτησης αντί αγωγής, διότι το Δικαστήριο παρεγνώρισε το γεγονός πως η επίδικη απόφαση δεν ήτο εγγράψιμη σύμφωνα με το Κεφ. 10.
- 20 4. Το Πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλλε στο πόρισμά του πως το Κοινοδίκαιο δεν εφαρμόζεται λόγω της ύπαρξης του Κεφ. 10 διότι εστηρίχθη επί εσφαλμένης εντυπώσεως πως το Κεφ. 10 αναιρεί το Κοινοδίκαιο, και μάλιστα χωρίς να δώσει την δέουσα βαρύτητα ή παρεγνώρισε παντελώς αποσπάσματα του Dicey & Morris, The Conflict of Laws, 9η έκδοση, σελ. 987 και επ., και εφόσον το ίδιο το Πρωτόδικο Δικαστήριο απεφάνθη ότι η επίδικη απόφαση δεν μπορούσε να εγγραφεί με βάση το Κεφ. 10.”.
- 25
30

35 Λόγος εφέσεως αρ. 1

Δε θα ασχοληθούμε επί μακρόν επί του θέματος τούτου. Συμφωνούμε με την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι η διαδικασία που είχε ενώπιόν του δεν ενέπιπτε στις περιπτώσεις εκείνες που καλύπτονται από τη Δ. 64. Η Δ. 64 αφορά τις περιπτώσεις 40 εκείνες, όπου δεν υπάρχει συμμόρφωση προς τις διατάξεις των Κανόνων Πολιτικής Δικονομίας και έτσι μια διαδικασία κηρύσσεται παράτυπη από το Δικαστήριο. Η υπό κρίση αίτηση δεν αποσκοπούσε να πετύχει τις θεραπείες που προσφέρονται από τη Δ.64, αλλά από τη Δ.16 θ.9 στην οποία και στηρίζεται. Η Δ.64 αφορά τις

περιπτώσεις εκείνες όπου γίνεται αίτηση για παραμερισμό μιας διαδικασίας, ενώ με τη Δ.16 θ.9 επιζητείται ο παραμερισμός μιας επίδοσης ή ειδοποίησης επίδοσης, ενός κλητηρίου εντάλματος. Επομένως, ο λόγος αυτός της εφέσεως δεν ευσταθεί και απορρίπτεται.

5

Λόγος εφέσεως αρ. 2

Το πρωτόδικο Δικαστήριο κατάληξε στο συμπέρασμα ότι η αλλοδαπή απόφαση εμπίπτει στην κατηγορία των εγγράψιμων αποφάσεων βασιζόμενο τόσο στον περί Αλλοδαπών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νόμο, Κεφ. 10, όσο και στη Σύμβαση Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Δικαστικών Αποφάσεων, η οποία επικυρώθηκε από το Νόμο 11/76.

10

15

Συμφωνούμε με την εισήγηση του δικηγόρου των εφεσειόντων ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα επικαλέστηκε και στηρίχθηκε στο Νόμο 11/76, διότι σύμφωνα με το Άρθρο 21 της Σύμβασης, απαιτείται διμερής Συμπληρωματική Συμφωνία μεταξύ του Κράτους του οποίου το Δικαστήριο εξέδωσε την αλλοδαπή απόφαση και της Κυπριακής Δημοκρατίας. Η Σύμβαση περί της Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Δικαστικών Αποφάσεων εις Αστικές και Εμπορικές Υποθέσεις και Συμπληρωματικών Πρωτόκολλον αυτής, έχει κυρωθεί με το Νόμο 11/76. Το Άρθρο 21 της Σύμβασης, καθιστά προαπαιτούμενο της εφαρμογής της τη συναφή διμερών Συμβάσεων μεταξύ της Κύπρου και του Κράτους από το οποίο θα προέρχεται η αλλοδαπή απόφαση. Το Άρθρο 21 έχει ως εξής:

20

25

“Αποφάσεις εκδοθείσαι εις τινα Συμβαλλόμενον Κράτος δεν αναγνωρίζονται και δεν εκτελούνται εις έτερον Συμβαλλόμενον Κράτος συμφώνως προς τας διατάξεις των προηγουμένων Άρθρων, εκτός εάν τα δύο Κράτη, όντα Συμβαλλόμενα Μέρη της παρούσης Συμβάσεως, έχουν συνάψει Συμπληρωματικήν προς τούτο Συμφωνίαν.”.

30

35

Υφίσταται επομένως νομοθετική ρύθμιση με το Άρθρο 21 ότι όλες οι άλλες πρόνοιες του ίδιου Νόμου δεν τυγχάνουν εφαρμογής παρά μόνο εάν υπάρξει Συμπληρωματική Συμφωνία μεταξύ της Κύπρου και του Κράτους από το οποίο προέρχεται η αλλοδαπή απόφαση. Ενόψει του Άρθρου 21 ο Νόμος 11/76 αποτελεί ένα Νόμο-πλαίσιο, ο οποίος ενεργοποιείται εάν η Κυπριακή Δημοκρατία έχει συνάψει Συμπληρωματική Συμφωνία με χώρα από την οποία προέρχεται η αλλοδαπή απόφαση, της οποίας η εγγραφή και εκτέ-

40

λεση επιδιώκεται. Η Κύπρος δεν έχει συνάψει διμερή Συμφωνία με την Αγγλία για την εφαρμογή του Νόμου 11/76 και επομένως στην υπό κρίση υπόθεση, εάν η απόφαση είναι εγγράψιμη σύμφωνα με τις πρόνοιες του Κεφ. 10, τότε τυγχάνουν εφαρμογής οι πρόνοιες του Κεφ. 10 και όχι οι πρόνοιες του Νόμου 11/76.

Λόγος εφέσεως αρ. 3

Είναι η θέση του δικηγόρου των εφεσειόντων ότι η υπό κρίση απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Αγγλίας δεν είναι εγγράψιμη σύμφωνα με το Κεφ. 10, γιατί οι πρόνοιές του δεν εφαρμόζονται στην παρούσα περίπτωση. Ακόμα υπέβαλε ότι για να εγγραφεί μια αλλοδαπή απόφαση σύμφωνα με τις πρόνοιες του Κεφ. 10, πρέπει να πληροί τις προϋποθέσεις του Άρθρου 4 του Κεφ. 10 και των Κανονισμών που θεσπίστηκαν σύμφωνα με το Άρθρο αυτό και εισηγήθηκε ότι η αλλοδαπή απόφαση δεν πληροί τις προϋποθέσεις των Κανονισμών αυτών και συγκεκριμένα του Κανονισμού 3(1)(iv). Ο Κανονισμός αυτός, είτε, προνοεί ότι για να μπορεί να εγγραφεί μια αλλοδαπή απόφαση, ο αιτητής πρέπει να καταχωρίσει μονομερή αίτηση στο Δικαστήριο, η οποία πρέπει να υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση που να δηλώνει μεταξύ άλλων ότι εάν η απόφαση εγγραφέτο, η εγγραφή δε θα παραμεριζόταν ή δε θα υπόκειτο σε παραμερισμό σύμφωνα με τις πρόνοιες του Άρθρου 6 του Νόμου. Ο Κανονισμός επί λέξει έχει ως εξής:

- 25 “3.-(1) An application for registration shall be supported by an affidavit of the facts
- 30 (a)
- (b)
- 35 (i)
- (ii)
- (iii)
- (iv) that if the judgment were registered the registration would not be, or be liable to be, set aside under section 6 of the Law.
- 40 (c)”.

Ο δικηγόρος των εφεσειόντων ισχυρίστηκε επίσης, ότι η υπό κρίση απόφαση θα παραμεριζόταν ή θα υπόκειτο σε παραμερισμό,

διότι δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του Άρθρου 6(2) του Νόμου υπό την έννοια του ότι το αλλοδαπό Δικαστήριο στερείτο δικαιοδοσίας σύμφωνα με το Άρθρο 6(1)(α)(ii) του Κεφ. 10.

Η θέση των εφεσιβλήτων όπως τέθηκε από το δικηγόρο τους είναι ότι το Κεφ. 10 είναι η μόνη διαθέσιμη διαδικασία για εγγραφή και εκτέλεση αποφάσεων των Αγγλικών Δικαστηρίων διότι τα Άρθρα 8 και 9 του Κεφ. 10 προνοούν ότι δεν μπορούν να προωθηθούν άλλες διαδικασίες εγγραφής και εκτέλεσης της αλλοδαπής απόφασης, στις περιπτώσεις που εφαρμόζεται αυτός ο Νόμος. Και το Άρθρο 9 λέει ότι ο Νόμος αυτός εφαρμόζεται για αποφάσεις του Ηνωμένου Βασιλείου και των αγγλικών αποικιών. Ο Νόμος εφαρμόζεται επιτακτικά σε αποφάσεις Αγγλικού Δικαστηρίου και αν τηρούνται οι προϋποθέσεις της συγκεκριμένης Νομοθεσίας στην υπό κρίση περίπτωση είναι θέμα μεταγενέστερο. Δηλαδή, το ότι έχει κάποιος πρόβλημα να εγγραφεί η συγκεκριμένη απόφαση, δεν σημαίνει ότι ο Νόμος δεν ισχύει γι' αυτές τις δικαστικές αποφάσεις. Στην εφαρμογή του Νόμου αν συγκεκριμένες προϋποθέσεις που τίθενται στο Νόμο δεν τηρούνται, ανατρέπεται η εγγραφή της απόφασης, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η συγκεκριμένη Νομοθεσία δεν έχει εφαρμογή. Το Άρθρο 6 του Κεφ. 10, είτε, αφορά τον εξ' αποφάσεως χρεώστη, για να παραμερίσει την εγγραφή, σε περίπτωση που δεν πληρούνται οι πρόνοιες του Άρθρου αυτού.

Με αυτή την προσέγγιση και χωρίς να ασχοληθούμε με το θέμα της δικαιοδοσίας κατά το Κοινοδίκαιο αφού δεν εγέρθηκε ενώπιόν μας, έχουμε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλλε όταν αποφάνθηκε ότι η επίδικη απόφαση εμπίπτει στις πρόνοιες του Κεφ. 10 και πως για τούτο έπρεπε να ακολουθηθεί η διαδικασία της αίτησης για εγγραφή της αγωγής.

Για να είναι εγγράψιμη μια αλλοδαπή απόφαση πρέπει μεταξύ άλλων να πληροί τις προϋποθέσεις του Άρθρου 4 του Κεφ. 10. Η εγγραφή όμως μπορεί να ακυρωθεί με αίτηση της άλλης πλευράς, σύμφωνα με τις πρόνοιες του Άρθρου 6 του Νόμου.

Όμως, είναι η θέση των εφεσιβλήτων όπως αντανακλάται από την ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την υπό κρίση αίτηση, ότι το αλλοδαπό Δικαστήριο δεν είχε δικαιοδοσία να εκδικάσει την αγωγή γιατί οι εφεσιβλήτοι ήταν κατά πάντα ουσιώδη χρόνο κάτοικοι της Κύπρου, είχαν τον τόπο της εργασίας τους στην Κύπρο και δεν καταχώρισαν εμφάνιση στο Αγγλικό Δικαστήριο. Η θέση αυτή υποστηρίχθηκε και από τους εφεσείοντες ενώπιόν μας.

Επομένως, σύμφωνα με τις πρόνοιες του Άρθρου 6(2) του Κεφ. 10, η αλλοδαπή απόφαση δεν είναι εγγράψιμη με βάση το Κεφ. 10 και κατά συνέπεια οι εφεσείοντες, απαλλαγμένοι από τον περιορισμό του Άρθρου 8 του Νόμου, ήταν ελεύθεροι να καταχωρίσουν αγωγή επί της αλλοδαπής απόφασης, κατά το Κοινοδίκαιο. Δεν ήταν αναγκαίο γι' αυτούς να προχωρίσουν με την εγγραφή της απόφασης κάτω από το Κεφ. 10 και να αναμένουν ανατροπή του σχετικού διατάγματος από την άλλη πλευρά για λόγους έλλειψης δικαιοδοσίας του αλλοδαπού Δικαστηρίου, σύμφωνα με το Άρθρο 6(2). Μια τέτοια προσέγγιση δε δύναται να υποστηριχθεί και για το λόγο ότι οι πρόνοιες του Κανονισμού 3(1)(iv) που προαναφέρθηκαν, καθιστούν αναγκαία την αναφορά στην ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την αίτηση για εγγραφή της αλλοδαπής απόφασης, ότι εάν η απόφαση εγγράφετο δε θα υπόκειτο σε ακύρωση, πράγμα που δεν μπορεί να υποστηριχθεί από τους εφεσείοντες, αφού η θέση τους είναι ότι δεν υπάρχει δικαιοδοσία σύμφωνα με το Άρθρο 6(2). Επομένως η αίτηση για εγγραφή δε θα μπορούσε να υποστηριχθεί σύμφωνα με το Κεφ. 10 και θα αποτύχανε.

20 Λόγος εφέσεως αρ. 4

Θα επιληφθούμε τώρα του τελευταίου λόγου της εφέσεως.

Είναι η θέση του δικηγόρου των εφεσείοντων ότι η εκτέλεση αλλοδαπών αποφάσεων στην Αγγλία, της οποίας τη νομολογία ακολουθούμε, γίνεται είτε διά εγγραφής της αλλοδαπής απόφασης κάτω από Νόμο πανομοιότυπο σχεδόν με το δικό μας, είτε με την έγερση αγωγής επί της αλλοδαπής απόφασης, με βάση το Κοινοδίκαιο. Εφόσον το Κοινοδίκαιο εφαρμόζεται και στην Κύπρο δυνάμει του Άρθρου 29(1)(γ) του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν. 14/60), είναι η θέση του δικηγόρου των εφεσείοντων ότι δεν έχει αποκλεισθεί από το Κεφ. 10 η εφαρμογή του Κοινοδικαίου και επομένως υφίσταται το δικαίωμα να εγείρει κάποιος αγωγή με βάση το Κοινοδίκαιο εκεί όπου δεν εφαρμόζεται το Κεφ. 10. Υποστήριξε δε, την εισήγησή του αναφερόμενος κυρίως στο Σύγγραμμα Dicey and Morris "The Conflict of Laws", 9η Έκδοση, σελίδες 988, 991, 1002 και 1054.

Η θέση του δικηγόρου των εφεσιβλήτων είναι ότι ενόψει των προνοιών των Άρθρων 8 και 9 του Κεφ. 10, όταν μια αλλοδαπή απόφαση δεν είναι εγγράψιμη με βάση το Κεφ. 10, τότε πρέπει να καταχωριθεί αγωγή επί της ουσίας και όχι αγωγή επί της αλλοδαπής απόφασης κατά το Κοινοδίκαιο. Υποστήριξε δε τον ισχυρισμό του αναφερόμενος στην απόφαση *Re A Judgment Debtor* (No:

2176 of 1938), *Judgment Creditor v. Judgment Debtor* [1939] 1 All E.R. 1 και στα Συγγράμματα R. H. Graveson "The Conflict of Laws", 6η Έκδοση, σελίδες 663-668 και 680-683, Halsbury's Laws of England, 4η Έκδοση, Τόμος 8, παράγραφοι 715, 716 και 761, Halsbury's Statutes of England, 3η Έκδοση, Τόμος 6, σελίδες 365-374 και J. H. Morris "The Conflict of Laws", 3η Έκδοση, σελίδες 108-109. 5

Οι δικηγόροι των δύο πλευρών στην επιχειρηματολογία τους προς υποστήριξη των θέσεών τους, αναφέρθηκαν στο Άρθρο 8 του Κεφ. 10 και έδωσαν διαφορετικές ερμηνείες σχετικά με το Άρθρο τούτο. 10

Το Άρθρο 8 έχει ως εξής:

"No proceedings for the recovery of a sum payable under a foreign judgment to which this Part of this Law applies, other than proceedings by way of registration of the judgment, shall be entertained by any Court in the Colony.".

Το Άρθρο 8 είναι πανομοιότυπο με το Άρθρο 6 του Αγγλικού Νόμου The Foreign Judgments (Reciprocal Enforcement) Act 1933 και η ερμηνεία που δόθηκε είναι ότι όταν μια αλλοδαπή απόφαση είναι εγγράψιμη σύμφωνα με το Νόμο δεν υπάρχει διαζευκτική διαδικασία για την εκτέλεση της απόφασης. Δηλαδή, όταν μια αλλοδαπή απόφαση είναι εγγράψιμη με βάση το Νόμο, τότε δεν μπορεί να καταχωριθεί αγωγή επί της αλλοδαπής απόφασης κατά το Κοινοδίκαιο. Αυτό υποστηρίζεται από την ερμηνεία που δίδεται σχετικά με το Άρθρο 6 του Αγγλικού Νόμου στον Halsbury's Statutes of England, 3η Έκδοση, Τόμος 8, στη σελίδα 371, όπου αναφέρει επί λέξει τα εξής: 15 20 25 30

"6. Foreign judgments which can be registered not to be enforceable otherwise

No proceedings for the recovery of a sum payable under a foreign judgment, being a judgment to which this Part of this Act applies, other than proceedings by way of registration of the judgment, shall be entertained by any court in the United Kingdom.".

Επίσης, η ερμηνεία αυτή υποστηρίζεται από το Σύγγραμμα του Dicey and Morris "The Conflict of Laws", 9η Έκδοση, σελίδα 1054, που αναφέρει τα εξής: 35 40

5 “The Act of 1933 introduces a striking innovation in that it provides that no proceedings for the recovery of a sum payable under a foreign judgment capable of registration in accordance with its provisions, other than proceedings for such registration, may be entertained by any court.”

Επίσης, στη σελίδα 988 του ίδιου Συγγράμματος αναφέρεται το εξής:

10 “Enforcement at common law. A judgment creditor seeking to enforce a foreign judgment in England at common law cannot do so by direct execution of the judgment. He must bring an action on the foreign judgment”.

15 Στο Σύγγραμμα R. H. Graveson “The Conflict of Laws”, 6η Έκδοση, στη σελίδα 662, αναφέρονται τα εξής:

20 “Subject to the conditions set out below, a foreign judgment may be enforced in England in one of two ways: either by action on the judgment in the English courts or by simple registration of the foreign judgment in the appropriate English court as a basis for execution. As will be seen, these two methods are not always alternative in respect of the same foreign judgment.”.

25 Επίσης, στη σελίδα 683 αναφέρονται τα εξής:

30 “If the judgment is capable of registration it cannot be enforced by a common law action on the judgment in the English courts though even without registration it may be set up as a defence or a counterclaim.”.

Στην απόφαση *Re A Judgment Debtor* (πιο πάνω), αναφέρονται τα εξής στη σελίδα 6:

35 “Whereas the earlier legislation still left it open to the judgment creditor - under a possible penalty, it is true, as to costs - to sue in the old way on his Scottish, Irish or Dominion judgment, under the present Act, sect. 6 prohibits any such method of dealing with a foreign judgment, if it is a judgment registrable under the Act. In
40 other words, where the judgment is registrable under the Act, the only thing that the holder of such a judgment is entitled to do is to register it, and, after registering, it, of course, he obtains the rights which the Act expressly says shall follow upon registration.”.

Ο δικηγόρος των εφεσιβλήτων για να υποστηρίξει τη θέση του ότι οι εφεσείοντες δεν μπορούσαν να καταχωρίσουν αγωγή επί της αγγλικής απόφασης, βασίστηκε στη φράση που αναφέρεται στο **Re A Judgment Debtor** (πιο πάνω), στη σελίδα 7 που έχει ως εξής:

5

“It seems to me that sect. 6 shows that Parliament was intending by this Act to provide that the only method of enforcing foreign judgments should be by registration.”.

Πρέπει να ληφθεί ότι η πιο πάνω φράση λέχθηκε σχετικά με τα δικαιώματα του κατόχου αλλοδαπής απόφασης να καταχωρίσει αίτηση πτωχεύσεως μετά που είχε εγγράψει την απόφαση με βάση το σχετικό Νόμο. Το απόσπασμα αυτό δεν μας βρίσκει σύμφωνους. Όπως αναφέραμε προηγουμένως, προκύπτει από τις διάφορες αυθεντίες στις οποίες αναφερθήκαμε, ότι όταν μια αλλοδαπή απόφαση δεν είναι εγγράψιμη, τότε με βάση το Κοινοδίκαιο ο δικαιούχος της αλλοδαπής απόφασης μπορεί να καταχωρίσει αγωγή βασιζόμενος στην αλλοδαπή απόφαση σαν αιτία αγωγής. Ακόμα μπορεί να καταχωρίσει αγωγή χωρίς να βασιστεί στην αλλοδαπή απόφαση, αλλά στα γεγονότα που του δημιουργούν το αγώγιμο δικαίωμα.

20

Περίληπτικά: Όταν μια αλλοδαπή απόφαση είναι εγγράψιμη, ο κάτοχός της δεν έχει διαζευκτική λύση. Η αλλοδαπή απόφαση πρέπει να εγγραφεί σύμφωνα με τις πρόνοιες του Κεφ. 10 για να καταστεί δυνατή η εκτέλεσή της. Εάν η απόφαση δεν είναι εγγράψιμη, τότε ο δικαιούχος μιας τέτοιας απόφασης δύναται να καταχωρίσει αγωγή βασιζόμενος στην αλλοδαπή απόφαση σαν αιτία αγωγής, σύμφωνα με το Κοινοδίκαιο ή να καταχωρίσει αγωγή βασιζόμενος στα γεγονότα που του δημιουργούν το αγώγιμο δικαίωμα.

30

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι οι εφεσείοντες ακολούθησαν την ενδεδειγμένη διαδικασία.

Επομένως, η έφεση επιτυγχάνει και η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου παραμερίζεται.

35

Τα έξοδα του Επαρχιακού Δικαστηρίου και τα έξοδα της έφεσης να πληρωθούν από τους εφεσίβλητους.

Η έφεση επιτυγχάνει με έξοδα στην πρωτόδικη και κατ' έφεση διαδικασία.

40